

சுரநைத் துப்போனது. அவனின் உடம்பில் காயம் இல்லாத இடமே இல்லை. மூலத்தை வு சண்டையில் கடும் காயம் அடந்தது சந்திரன் சதெதுப் பிழைத் திருந்தான். இப்பவும் அவன் இடது காலில் ஷெல் துண்டு கிடக்கிறது.

வெளியில் போக வெளிக்கிட்ட சந்திரன் படலை திறக்கும் சத்தம் கேட்டு திரும்பி பார்த்தான். மாஸ் ரர் படலை திறந்து உள்ளே வந்தார்.

சிவா மாஸ் ரரும் சந்திரனைப் போலத்தான் ஆனால் அவர் தடுப்பில் இருக்க இல்லை.

ஊடகப் பிரிவில் இருந்த பபியால் அவரை தனியா கொண்டு போட்டாங்கள். பிறகு அவர் இப்ப அவங்கட கட்டுப்பாட்டில் தான் ஏதோ வேலை செய்யுறார் என்று களேவி.

"வாங்கோ மாஸ் ரர் உங்களை வந்து பக்க வேணும் என்று நின்சைசன். நீங்களே வந்திட்டியள்" என்றான் சந்திரன்.

"இல்லடா தம்பி நீ வெளியில் வந்திட்டாய் என்று களேவிப்பட்டன். சந்தோசம்தா. எப்பிடி இருக்கிறாய்" மாஸ் ரர் கேட்டபடியே முற்றத்து மண்ணில் சப்பாணி கட்டி இருந்தார். சந்திரனும் அவரின் பக்கத்தில் இருந்தான்.

"பிள்ளை ததே தண்ணி ஒண்டும் போடாதா. நான் இண்டைக்கு ஒண்டும் சாப்பிட மாட்டன்." என்றார் மாஸ் ரர்.

மாஸ் ரருக்கு மண்டி ஆம்பிளைப்பிள்ளைகள். அதில் மத்தவன் ஆனயிறவா சண்டையில் வீரச்சாவா. இரண்டாவது மகன் முள்ளிவாய்க்கால் வரை உயிரோட்தான் இருந்தவன். அதுக்கு பிறகு எந்த தடொடர்பும் இல்லை. கட்சை மகனுக்கு ஒரு கால் இல்லை. மூப்பது வருசமா போராட்டத்தோட்தான் இவரின் வாழ்க்கையும் ஓயாமல் உருண்டோடியது.

"என்ன மாஸ் ரர் இப்ப எப்பிடி போகுது? உவங்களோட வேலை செய்யுறதிலும் பக்க பசோமல் வெளிநாடு எங்கயேம் போக வேண்டியது தானே" என்றான் சந்திரன்.

"தம்பி நான் குப்பி கட்சை சிருப்பன். என்ற கட்சை மகனுக்காகவும் மனிசிக்காகவும் தான் இப்பவும் இயிரோட இருக்கிறன். சதெதாலும் வாழ்ந்தாலும் இந்த மண்ணில் தாண்டா. "மாஸ் ரரின் குரலில் தளெவும் உறுதியும் திரிந்தது.

"எத்தின பரே இந்த கயால விதை சிருப்பன். துண்டு துண்டாய் இரத்ததில் மிதந்து வந்த எங்கட சனத்தை கட்டி அள்ளி தாட்பிருப்பன். அப்ப எல்லாம் மனசு வலிக்க இல்லையடா தம்பி. ஆனால் எங்கட ஆக்களிண்ட பசேசை ககேகும் பொது தாண்டா சதெதுப்போகலாம் என்று இருக்கு." மாஸ் ரர் கண்கலங்கி சொன்னார்.

"ஏன் மாஸ் ரர் என்ன பிரச்சினை?"

"ஓவ்வொரு நிமிசமும் எங்கட நினைப்பும் செயலும் இந்த போராட்டத்தோட்தான் ரா போனது. எங்களுக்கு எங்கட குடும்பத்துக்கு என்று எதுவுமே சரேத்து வகைகவும் இல்லை. அப்பிடி உயிரையே குடுத்து இந்த மண்ணில் கட்சை வரையும் நிண்டம். அது பிழையோடா தம்பி. எங்களையெல்லாம் துரோகிகள் என்று பசேறாங்கள்.

எழுத்துறாங்கள். இதனை இந்த மண்ணிலே கட்சைவரையும் நிண்டவன் சொல்லட்டும். போனவன் வந்தவன் எல்லாம் கண்டபடி பச்சுறாங்கள்.. அதுதான் தா கவலையா இருக்கு."

மாஸ்ரர் இதனை சொல்லும் போது அவரது கரலில் வறறுப்புமும் கோபமும் திரிந்தது.

"விடும் கோ மாஸ்ரர். இத்தனை விலை குடும் இவ்வளவு தியாகம் செய்தும் இன்னும் எங்கட ஆக்கள் திருந்த இல்லையென்றா இனி திருந்தவே மாட்டார்கள்" என்றான் சந்திரன்.

"நாப்பது ஆயிரம் எங்கட பிள்ளைகளிண்ட ஆன்மாக்கள் ஒண்டா நிண்டு கண்கலங்கிற இந்த நாளில் அந்த பிள்ளைகளின் தியாகங்களையும் இலட்சியங்களையும் இரண்டா மண்டா கஹு போட்டு பாக்குத்துகள் சிலத்துகள். நினகைக்கும் போது கோபத்தில நஞ்சு எரியுதா தம்பி". மாஸ்ரர் சொல்லுவதிலும் உண்மை இருக்கிறது.

"மம்மம்மம்மம்... எல்லா நம்பிக்கையும் போட்டுது மாஸ்ரர்" என்றான் சந்திரன்.

"ஆறு மணியாகுது விளக்கு ஏத்துறன். வீட்டுக்குள்ள வாங்ககோ" சந்திரனின் மனவை இருவரையும் கப்பிட்டாள்.

சாமித்தட்டில் விளக்கு ஏத்திப்போட்டு கண்ணை மடி எல்லோரும் இரண்டு நிமிசம் அமையையா இருந்தார்கள்.

கண்ணை திறந்து பார்க்கும் போது சாமித்தட்டில் விளக்குக்கு பக்கத்தில் மழுகுதிரி ஒன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதற்கு அடியில் கார்த்திகைப் பூ ஒண்டு இருந்தது.

எல்லோரும் ஒன்றும் புரியாமால் முகத்தை முகத்தை பார்த்தார்கள்.

மழுகுவர்த்தியின் சூடர் காற்றுக்கு அணவைது போல இருந்தது.

சந்திரனின் சின்னப்பொடியன் சிலம்பரசன் ஓடிப்போய் இரண்டு கைகளாலும் அணயைவிடாமல் வதைத்துக்கொண்டு திரும்பிப் பார்த்து சிரித்தான்.

"தம்பி எனர் நம்பிக்கை இன்னும் சாக இல்லையடா.."

மாஸ்ரர் சொல்லி முடிக்கும் போது வளியில் மழை கொட்டத் தொடங்கியது.

00000000 : (0000000000 0000000000000000 000 0000000000. 00000000000000 0000000000000000 0000000000000000 000 000000).

0000000000000000

06.12.2011